

SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ

Přijmout Ducha Svatého

„Duch Svatý je Bohem působícím v nás.“

Papež František

Když si Ježíš vyvolil učedníky, dal jim možnost být s ním a poznávat jej. Sledovali jeho zázraky a působení Boží lásky v srdcích lidí. Po smrti a zmrtvýchvstání jim pak Ježíš řekl: „Sešli svého Ducha a v něm pak budete dělat, co jsem dělal já.“ A oni skutečně vstoupili do vztahu s Bohem, šířili poselství lásky a konali zázraky. I my můžeme být obdarováni Duchem Svatým jako kdysi apoštolové o Letnicích. Nebýt jen pozorovateli, ale stát se protagonisty. Právě k tomu jsme pozváni ve svátosti biřmování. Co přesně se za tímto tajemně znějícím slovem skrývá? A proč se to týká hlavně mladých? Na tyto a další otázky spojené se svátostí biřmování jsme se zeptali otce Tomáše.

• Když kněz ve farnosti oznámí, že se můžeme hlásit k přípravě na biřmování, možná si nejsme úplně jisti, co tato nabídka znamená a jestli je vůbec pro nás. Proč bychom se vlastně měli o biřmování zajímat?

Já si myslím, že biřmováním do sebe začnou v životě věci více zapadat. K biřmování často přistupují mladí lidé, kteří mají před sebou spoustu velkých životních rozhodnutí – na jakou školu jít, jestli se vydat cestou povolání k manželství, nebo cestou duchovního povolání, jakého partnera si najít, kde se usadit... To všechno jsou okamžiky, kdy člověku ke hledání nestačí pouze vlastní síly. Nestačí ani poradit se s rodiči nebo přáteli, ale je třeba se ptát: Bože, jak to vidíš s mým životem Ty? Ve svátosti biřmování člověk dostane takový životní kompas, který mu v určité chvíli naznačí, kterým směrem se vydat. Nejde o to, že by člověk byl neomylný a nikdy pak už nemohl šlápnout vedle. Ví ale, že je veden Duchem Svatým, a může tak nacházet odvalu i k těm velkým životním krokům.

• O biřmování se někdy mluví jako o svátosti křesťanské dospělosti. Co to vlastně znamená?

Člověk od prvních let života roste a vyvíjí se a většinou se stále na něco nového těší. Treba na to, až mu bude patnáct a dostane občanku. Nebo až bude mít řidičák a otevřou se mu nové možnosti. Nebo až dosáhne plnoletosti a bude zodpovědný za svůj život. A podobně důležitost růstu a posunu vnímám i v církvi. Člověk do ní křtem začne patřit. Ale kdybychom svou víru nerozvíjeli skrze další svátosti, nemůžeme v ní růst. S biřmováním přichází okamžik, kdy mám přijmout zodpovědnost za to, že patřím do církve a můžu hledat nové způsoby, jak se v ní zapojovat. Bez tohoto kroku bych stále zůstal na úrovni dítěte, které nedostane občanku, nezíská řidičák, nikdy nedospěje a neposune se dále.

Biřmování je nechat se vést Duchem Svatým

• Dá se říci, že když přistoupím k biřmování, přijímám víru za svou?

Ano, je to tak. U křtů malých dětí se rodiče zavazují, že budou dítěti předávat víru. Děti v ten moment ještě nemohou samy za sebe říci, jestli chtějí být věřící nebo ne. Když dospívající přijdou a žádají o biřmování, znamená to, že sami za sebe chtějí říci své „ano“ Bohu. Napadá mě jedno přirovnání. Pokud bychom si představili církev a Boha jako moře, tak svátost křtu je moment, kdy člověk pomyslně dostane plavky. Může vstoupit do vody a plavat v ní. Biřmování pak znamená, že dostane takovou lepší výbavu, třeba surfovací prkno nebo potápěčské vybavení. Může se odvážit dál a do větší hloubky. Dokonce pak může pomáhat druhým, když se ve vodě ocitnou v nesnázích, protože na to má vybavení. Úplně jinak začne vnímat i samotné moře, ve kterém objevuje a nachází stále větší a krásnější věci. Už nezůstává jen na mělčíně, ale může proniknout i do hlubin.

• V jakém věku můžu začít s přípravou na biřmování?

S přípravou ve chvíli, kdy se na to cítím. U nás lze biřmování přijmout už ve 14 letech, ale častěji mladí přistupují k biřmování až o něco později, třeba v šestnácti až osmnácti letech. Zažil jsem i to, že se paní rozhodla přijmout biřmování v 74 letech – a Bohu díky za to! ☺ Ale největší smysl má přijmout tuto svátost už v dospívání právě proto, abych se mohl nechat vést Duchem Svatým ve všech těch rozhodnutích, která jsou přede mnou.

• Jak poznám, že je pro mě ten pravý čas začít s přípravou?

Je dobré vnímat sám sebe a svůj vztah k Bohu. Důležité je nebát se toho, že nevíím všechno a mám mnoho otázek. Duch Svatý je tak veliký, že se člověk nejspíš nikdy nebude cítit úplně připravený. Ale můžeme vnímat ve svém životě různé signály, kterými mě Bůh volá do větší blízkosti a k hlubšímu vztahu s ním. Například v sobě cítím, že bych chtěl svou víru posunout někam dál. Že se mě třeba druzí lidé ptají na víru a já bych jim chtěl umět správně odpovědět a třeba i nadchnout je pro ni. Ruku v ruce s přípravou by se měla proměňovat i moje osobní modlitba a vztah k přijímání svátosti.

Neviditelný začátek něčeho velkého

